

Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Rosenværn), at den Omstændighed, at det Forslag, som navnlig af mig var gjort, med Hensyn til at udsætte Loven, indtil Hertugdømmet Slesvig ogsaa kunde indlemmes deri, var bleven forkastet af Rigsforsamlingen, viste, at denne Betingelse ikke skulde finde Sted. Jeg vil heller ikke påstå, at denne Betingelse finder Sted, men istedetfor den temmelig klare Betingelse, som Regjeringen havde sat, er der kommen en anden, Forbeholdet, som remplacerer den, og som i visse Maader giver Kongen en mere udstrakt Myndighed, end han vilde have havt, naar man var bleven staaende ved Regjeringens Forslag. Det er vist, at man dengang følte en Trang til at faae Forsatningsarbejdet snarest muligt tilendebragt, og denne Trang gjorde, at man fandt sig i det Hul, der maatte opstaae deri. Det var iøvrigt ikke Rigsdagen, der foreslog et saadant Forbehold, men Kongen, da han bekvemmede sig til at vedtage det af den forelagte Grundlovsforslag, og, hvad Rigsforsamlingen end har tænkt sig med Hensyn dertil — og det er iøvrigt ikke klart oplyst, hvad det har været —, saa kan det dog ikke være det Afgjørende herfor; men det er desuden vist, at Tingenes Magt har gjort, at det Diemed, man den Tid havde, nemlig at bringe Slesvig ind under en Fællesforsatning med Danmark, ikke kunde opnaaes. At dette tilstigtede Fællesskab ikke kunde tilveiebringes, var dog efter den Kundgjørelse, som skete fra Regjeringen under 27de Marts 1848, ikke anderledes at forstaae, end at Slesvigerne skulde beholte deres særegne Love, deres særegne Domstole, deres særegne Forvaltning, og deres Landdag med Hensyn til deres særegne Anliggender, altsaa, at de skulde have de Rettigheder, som der efter den Vending, Tingene nu have faaet, er indrømmet saavel det som Holsteen. Der var ikke tillagt Slesvig nogen større Frihed ved den Forsatning, som nu har været Gjenstand for de slesvigiske Provindsialstanders Forhandling, end den, som allerede var indrømmet under 27de Marts 1848. Den ærede Taler, som jeg før nævnte, indrømmede, at Forbeholdet har havt en stor negativ Virkning, at det har havt til Følge, at Slesvig ikke er kommen ind under vor

Forsatning, men deraf vil han ikke indrømme nogen positiv Rettighed for Kongen til, uafhængig af, hvad han kunde komme overeens om med Rigsdagen, at træffe Foranstaltninger med Hensyn til en Fællesforsatning; men det er dog virkelig aldeles utænkeligt, at Kongeriget Danmark skulde have en særlig Grundlov uden noget Forhold til de øvrige Statsdele. Der bestod paa den Tid, den blev given, et Monarchie, hvori, foruden Danmark, ogsaa tre Hertugdømmer vare optagne, og imellem disse var der allerede megen betydelig Eenhed. Der var en Eenhed med Hensyn til Forsvarsvæsenet, der var en Eenhed med Hensyn til Statsgjælden og Finansierne, der var en Eenhed med Hensyn til alle udenlandske Forhold. Denne Eenhed kunde jo ikke tilintetgjøres; det kunde ikke have været Hensigten at tilintetgjøre den, og det kunde ikke antages muligt, at det skulde staae i den danske Rigsdags Magt eenstøbt at ophæve al denne Forbindelse. Men der er desuden udtrykkelige Udtalelser i Grundloven, som tyde paa Tilværelsen af en Fællesstat. Der er saaledes den 5te Artikel, som siger, at Kongen maa ikke, uden Rigsdagens Samtykke, være Regent i andre Lande end dem, som høre under det danske Monarchie. Her er altsaa det danske Monarchie aabenbart erkjendt som et mere omfattende Begreb, og navnlig ogsaa som et Begreb, hvorunder Hertugdømmet Holsteen, og vistnok ogsaa Lauenborg, have været indbefattede. Naar den 52de og 53de Artikel i Grundloven taler om Statens Udgifter og om Statsregnskaber, saa kan der ikke derved forstaaes Andet, end den hele Fællesstats Udgifter og Regnskaber; men der maa jo, førend Forholdene kunne ordnes angaaende den finantistelle Myndighed, som der bliver tilbage for det særlige Kongerige Danmark, være Regler, hvorefter Danmarks Deeltagelse i de fælles Udgifter bliver bestemt. I Artikel 72, hvor der handles om Rigsretten, er der ogsaa talt om Forbrydelser, som ere særdeles farlige for Staten; derved kan jo ikke blot forstaaes det affondrede Kongerige Danmark, men den hele Stat. Et andet Punkt, hvor Grundloven meget bestemt forudsætter et Forhold til de andre Statsdele, er de forskellige Paragrapher, som